

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Monika Roslan-Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 stycznia 2023 r. w Warszawie

sprawy M. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania M. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 20 kwietnia 2022 r. znak (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 20 kwietnia 2022 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się M. K. (1) prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy od dnia 1 lutego 2022 r.;
2. zasądza od organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującego się M. K. (1) kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Monika Roslan-Karasińska

Sygn. akt VII U 637/22

UZASADNIENIE

M. K. (1) w dniu 14 maja 2022 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 20 kwietnia 2022 r., znak (...), wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie M. K. (1) prawa do renty z tytułu wypadku przy pracy od 1 lutego 2022 r. (data zakończenia pobierania poprzedniej renty wypadkowej) oraz zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego od ZUS dla odwołującej według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania, M. K. (2) wskazał, że w maju 2016 r. był taksówkarzem i uległ wypadkowi komunikacyjnemu, który spowodował oprócz urazów ortopedycznych silny lęk i zaburzenia depresyjne. Na skutek wypadku odwołujący nigdy nie mógł wykonywać pracy taksówkarza. Leczy się psychiatrycznie od października 2016 r. Otrzymywał rentę wypadkową przez kilka lat. Orzeczeniem z dnia 19 stycznia 2022 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy do 31 stycznia 2023 r. i że częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 3 lutego 2022 r. potwierdziła częściową niezdolność do pracy do 31 stycznia 2023 r., ale stwierdziła, że częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Odwołujący wskazał, że nie można zgodzić się z takim orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, gdyż choroba psychiczna odwołującego jest związana ściśle z wypadkiem przy pracy co wynika z całej dokumentacji

leczenia psychiatrycznego, która znajduje się w aktach ZUS, poczynawszy od października 2016 r. Było to przez wiele lat uznawane przez ZUS. Odwołujący podniósł, że zaświadczenie o stanie zdrowia z leczenia psychiatrycznego wraz z całą dokumentacją leczenia w (...) wyraźnie wskazuje na źródło kłopotów psychicznych odwołującego – wypadek przy pracy w 2016 r. Podczas wizyty u psychiatry dr I. R. w dniu 23 czerwca 2021r. zapisano „pacjent nie ma siły na nic. Powraca uporczywie do tematu wypadku samochodowego z roku 2016 r., w którym upatruje źródła swoich kolejnych życiowych niepowodzeń. Jest przekonany, że depresja jest także jego konsekwencją” (odwołanie z dnia 14 maja 2022 r. – k. 3-5 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że ubezpieczonemu przysługiwała renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku w wypadkiem przy pracy do 31 stycznia 2022 r., która została przedłużona na podstawie art. 15 ze ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacjami kryzysowymi do 30 kwietnia 2022 r. W dniu 15 grudnia 2021 r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W dalszej części uzasadnienia, organ rentowy przytoczył treść art. 6 ust. 1 pkt 6 oraz art. 17 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej oraz treść art. 12 i art. 14 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy wskazał, że orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 3 lutego 2022 r. ubezpieczony został uznany za częściowo niezdolnego do pracy do 31 stycznia 2023 r. bez związku z wypadkiem przy pracy (odpowiedź na odwołanie – k. 16 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. (1) urodzony (...) z zawodu jest technikiem mechanikiem ostatnio pracował jako kierowca taksówki. W 2002 r. leczony był z powodu reakcji depresyjno-lękowej, które występowały w związku z trudną sytuację w miejscu pracy. W maju 2016 r. uległ w pracy wypadkowi telekomunikacyjnemu. Od maja 2016 r. leczył się u lekarza rodzinnego, od października 2016 r. jest pod opieką psychiatry. Otrzymuje leczenie farmakologiczne. Rozpoznano zaburzenia adaptacyjne, zaburzenia depresyjno-lękowe, epizod depresyjny umiarkowany/ciężki, a od 2018 r. również uzależnienie od alkoholu. U odwołującego się stwierdzono przewlekłe obniżony nastrój, postępującą izolację społeczną, zaniedbywanie się, beczynność, myśli rezygnacyjne i zwiewne samobójcze, narastające pouczenie krzywdy (dokumentacja lekarska – a.r.).

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS (...) Oddział w W. z dnia 2 listopada 2017 r. stwierdzono, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 30 listopada 2017r., a data powstania częściowej niezdolności do pracy to 4 kwietnia 2016r. Uznano, że częściowa niezdolność do pracy powstała w związku z wypadkiem przy pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 2 listopada 2017 r. – k. 48 a.r.).

Decyzją z dnia 12 grudnia 2017 r., znak: (...) organ rentowy przyznał ubezpieczonemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 20 października 2017 r., tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego (decyzja ZUS z dnia 12 grudnia 2017 r. – k. 68 a.r.).

Następnie, orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 29 października 2018 r. stwierdzono, że ubezpieczony jest trwale częściowo niezdolny do pracy. Uznano, że częściowa niezdolność do pracy powstała w związku z wypadkiem przy pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 20 października 2018 r. – k. 76 a.r.). Z kolei, orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 11 grudnia 2018 r. stwierdzono, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 31 grudnia 2019 r. Uznano, że częściowa niezdolność do pracy powstała w związku z wypadkiem przy pracy (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 11 grudnia 2018 r. – k. 78 a.r.).

Decyzją z dnia 13 grudnia 2018 r. znak: (...) organ rentowy przeliczył rentę od 1 grudnia 2018 r., tj. od miesiąca w którym wstrzymano wypłatę świadczenia (decyzja o przeliczeniu renty z dnia 13 grudnia 2018 r. – k. 79 a.r.).

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 25 lutego 2020 r. stwierdzono, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 28 lutego 2021 r. i częściowa niezdolność do pracy powstała w związku z wypadkiem przy pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 25 lutego 2020 r. – k. 86 a.r.).

Decyzją z dnia 11 marca 2020 r. znak (...) organ rentowy wznowił wypłatę renty od 1 grudnia 2019 r., tj. od miesiąca, w którym wstrzymano wypłatę świadczenia (decyzja ZUS z dnia 11 marca 2020 r. – k. 87 a.r.).

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 13 stycznia 2021 r. stwierdzono, że ubezpieczony jest niezdolny do pracy do 31 stycznia 2022 r. Uznano, że częściowa niezdolność do pracy pozostała w związku z wypadkiem przy pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 13 stycznia 2021 r. – k. 91 a.r.).

Decyzją z dnia 28 stycznia 2021 r., znak (...) organ rentowy przeliczył rentę od 1 grudnia 2020 r., tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek (decyzja ZUS z dnia 29 stycznia 2021 r. – k. 92 a.r.).

Decyzją z dnia 19 maja 2021 r., znak (...) organ rentowy przeliczył rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 3 maja 2021 r., tj. od nabycia uprawnień do wypłaty do więcej niż jednego świadczenia (decyzja ZUS z dnia 19 maja 2021 r. – k. 96 a.r.). Ubezpieczony pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy z związku z wypadkiem przy pracy do 31 stycznia 2022 r., która została przedłużona na podstawie art. 15 *zc* ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacjami kryzysowymi do 30 kwietnia 2022 r.

W dniu 15 grudnia 2021 r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem nr (...) z dnia 3 lutego 2022 r. stwierdziła, że częściowa niezdolność do pracy do 31 stycznia 2023 r. nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. W oparciu o powyższe, decyzją z dnia 20 kwietnia 2022 r., znak (...) organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do przyznania renty w związku z wypadkiem przy pracy (wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 15 grudnia 2021 r. – k. 98 a.r.; orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 3 lutego 2022 r. – k. 102 a.r.; decyzja odmowna z dnia 20 kwietnia 2022 r. – k. 103 a.r.).

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji, a Sąd postanowieniem z dnia 24 czerwca 2022 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii celem wskazania czy odwołujący się jest całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak, to czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący się uległ w maju 2016 r. oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres (postanowienie Sądu z dnia 24 czerwca 2022 r. – k. 20 a.s.)

W opinii z dnia 29 sierpnia 2022 r. biegła psychiatra M. P. rozpoznała u ubezpieczonego stan psychiczny: spowolniały psychoruchowo, bierny, kontaktu samorzutnie nie nawiązuje. Wypowiedzi rzeczowe, skąpe, ubogie w treść – dość stereotypowe. Nastroj obniżony z anhedonią, myślami rezygnacyjnymi i zwiewnymi samobójczymi. Afekt słabo modulowany, poczucie krzywdy, aktywność znacznie ograniczona. Ubezpieczony potwierdził picie alkoholu – bez wglądu w problem uzależnienia. Bez psychozy, zauważalnych zaburzeń funkcji poznawczych. Biegła wskazała, że w porównaniu z badaniem w ZUS w dniu 13 stycznia 2021 r., kiedy to orzeczono częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem – brak poprawy. Biegła podniosła, że związek niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy orzekano od 2018 r. mimo rozpoznania uzależnienia od alkoholu. Biegła sądowa stwierdziła, że odwołujący się jest częściowo niezdolny do pracy a niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący się uległ w maju 2016 roku. Częściowa niezdolność do pracy jest okresowa na okres do 31 sierpnia 2023 r. (rok od daty obecnego badania). Biegła podkreśliła, że w tym czasie konieczne jest podjęcie leczenia odwykowego i systematycznej psychoterapii (opinia biegłego psychiatry z dnia 5 września 2022 r. – k. 33-38 a.s.).

Organ rentowy pismem z dnia 10 października 2022 r. (data prezentaty), do której została załączona opinia Komisji Lekarskiej ZUS, wniósł o dopuszczenie opinii innego biegłego sądowego psychiatry na okoliczność jak w

postanowieniu z dnia 24 czerwca 2022 r. Organ rentowy nie podzielił stanowiska wyrażonego w opinii biegłej sądowej psychiatry w zakresie stwierdzonej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem. Organ rentowy wskazał, że według wywiadu ubezpieczony w opiniach, wcześniej przed wypadkiem miał zaburzenia depresyjne, co często towarzyszy ZZA, który też ma od wielu lat przez wypadkiem. Zdaniem organu rentowego nie jest prawidłowe rozpoznanie zaburzeń depresyjnych w związku z wypadkiem, który nawet nie spowodował hospitalizacji, a jedynie nosił cechy depresyjno-lękowe od dawna towarzyszące chorobie alkoholowej. Organ rentowy wskazał, że biegła psychiatra nie uzasadniła obecnie przyznanemu związkowi częściowej niezdolności do pracy z wypadkiem, ponieważ stwierdziła, że był wcześniej od wielu lat przyznawany (pismo organu rentowego z dnia 10 października 2022 r. – k. 47; opinia lekarska z dnia 6 października 2022 r. – k. 48 a.s.).

Sąd wskazany wniosek organu rentowego pominął. Wskazać należy, że w porównaniu z badaniem w ZUS w dniu 13 stycznia 2021 r., kiedy to orzeczono częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem, stan zdrowia ubezpieczonego nie uległ poprawie, wobec czego zasadnie biegła sądowa oceniła, że odwołujący się jest częściowo niezdolny do pracy a niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu ubezpieczony uległ w maju 2016r. Zatem twierdzenia lekarza orzecznika ZUS, że nie jest prawidłowe rozpoznanie zaburzeń depresyjnych w związku z wypadkiem, który nawet nie spowodował hospitalizacji, a jedynie nosił cechy depresyjno-lękowe od dawna towarzyszące chorobie alkoholowej. Nie było więc podstaw do tego, aby powołać w sprawie innego biegłego sądowego z zakresu psychiatrii, co tylko wydłużyłoby postępowanie, nie prowadząc do zmiany tej oceny, jaką Sąd w sprawie przyjął. Na podstawie art. 235² § 1 pkt 3 i 5 k.p.c. wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu psychiatrii zawarty w piśmie procesowym z dnia 7 października 2022 r. został więc pominięty (postanowienie z dnia 16 grudnia 2022 r., k. 57 a.s.).

W związku z powyższym Sąd uznał, że brak jest podstawy do kontynuowania postępowania dowodowego, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest kompletny i pozwala na wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy jak również w aktach organu rentowego.

Podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowiła przede wszystkim opinia wydana przez biegłą sądową psychiatrę, która stwierdziła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, a niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący uległ w maju 2016 r.

Opinia ww. biegłej z zakresu psychiatrii została oceniona przez Sąd jako rzetelna, ponieważ została wydana przy uwzględnieniu całej dokumentacji medycznej. Ponadto, treść opinii była jasna i logiczna, a także wyczerpująco i przekonująco uzasadniona. Z tych też względów opinia ta nie budziła wątpliwości i zastrzeżeń. Sąd przyjął zatem opinię biegłej sądowej psychiatry jako podstawę dokonanych ustaleń, uznając, że brak jest podstaw do jej negowania. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rozpoznanie sprawy w analizowanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2021r., poz. 11), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo

lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również

po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności istotne w sprawie zostały wyjaśnione i ostatecznie ustalone poprzez dowody przeprowadzone na posiedzeniu niejawnym. Nie było więc potrzeby wyznaczania rozprawy, tym bardziej, że strony o to nie wnosiły. W tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił,

że wyznaczenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

Odwołanie M. K. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 20 kwietnia 2022 r., znak (...) było uzasadnione.

Spornym w sprawie było czy stan zdrowia odwołującego się uprawnia go do świadczenia objętego zaskarżoną decyzją.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 1205 – dalej jako ustawa wypadkowa) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast w myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 504 – dalej jako ustawa emerytalna) z uwzględnieniem przepisów ustawy wypadkowej. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (ust. 2).

Powyższe odesłanie do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS sprawia, że przy ocenie niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy znajdują zastosowanie przepisy art. 12 i art. 13 ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 12 ust. 1 tej ustawy niezdolność

do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Powyższy przepis rozróżnia dwa stopnie niezdolności

do pracy – niezdolność częściową oraz całkowitą. Osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 2). Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności

do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 3). Jednocześnie, zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej, przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego. Przy tym niezdolność

do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań do odzyskania zdolności do pracy; gdy zaś takie rokowania istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy (ust. 2 i 3).

W rozpatrywanej sprawie bezsporne jest, że odwołujący się uległ wypadkowi przy pracy w maju 2016 r. Od maja 2016 r. leczył się u lekarza rodzinnego, od października 2016 r. jest pod opieką psychiatry. Otrzymuje leczenie farmakologiczne. Rozpoznano zaburzenia adaptacyjne, zaburzenia depresyjno-lękowe, epizod depresyjny umiarkowany/ciężki, a od 2018 r. również uzależnienie od alkoholu. U odwołującego się stwierdzono przewlekłe obniżony nastrój, postępującą izolację społeczną, zaniedbywanie się, beczynność, myśli rezygnacyjne i zwiewne samobójcze, narastające pouczenie krzywdy. Ubezpieczony pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy z związku z wypadkiem przy pracy do 31 stycznia 2022 r. W dniu 15 grudnia 2021 r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem nr (...) z dnia 3 lutego 2022 r. stwierdziła, że częściowa niezdolność do pracy do 31 stycznia 2023 r. nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. W oparciu o powyższe zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do przyznania renty w związku z wypadkiem przy pracy .

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga z reguły wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń

społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo – lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń występującego z wnioskiem o świadczenie rentowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 lutego 2016 r., III AUa 1609/15).

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe z uwzględnieniem dokumentacji medycznej ubezpieczonego, której analizę zlecił biegłej sądowej z zakresu psychiatrii M. P.. Lekarka psychiatra stwierdziła, że w 2016 r. rozpoznano u ubezpieczonego zaburzenia adaptacyjne, zaburzenia depresyjno-lękowe, epizod depresji umiarkowany/ciężki, a od 2018 r. również uzależnienie od alkoholu. Biegły uznał, że stan psychiczny ubezpieczonego podczas badania był podobny do opisanego wyżej. W porównaniu z badaniem w ZUS z dnia 13 stycznia 2021 r., kiedy to orzeczono częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem, stan zdrowia ubezpieczonego nie uległ poprawie. Związek niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy orzekano od 2018 r. mimo rozpoznania uzależnienia od alkoholu. Odwołujący się jest częściowo niezdolności do pracy a niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący się uległ w maju 2016 r. Częściowa niezdolność do pracy jest okresowa na okres od 31 sierpnia 2023 r. (rok od daty obecnego badania).

Mając na względzie kompleksowy i rzetelny charakter sporządzonej na rzecz niniejszej sprawy opinii, Sąd podzielił wnioski biegłego w całości. W ocenie Sądu zostały wydane na podstawie właściwych przesłanek, w tym dokumentacji medycznej odwołującego się. Podkreślenia wymaga, że dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli Sąd uzyskał od biegłych sądowych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej. Sąd nie może natomiast czynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 września 2014 r., I UK 22/14; z dnia 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14; z dnia 30 czerwca 2000 r., II UKN 617/99; także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 września 2017 r., III AUa 258/17).

W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd stwierdził, iż stan zdrowia odwołującej się na dzień wydania skarżonej decyzji uzasadnia uznanie go za osobę częściowo niezdolną do pracy, a niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem do pracy, któremu odwołujący się uległ w maju 2016 r. Opinia biegłego sądowego co do oceny stanu zdrowia odwołującego się w zakresie zdiagnozowanych u niego schorzeń, stopnia ich zaawansowania oraz ich wpływu na możliwość wykonywania pracy była jednoznaczna i nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd ocenił, że zaskarżona decyzja organu rentowego odmawiająca ubezpieczonemu prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy jest błędna i nie odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy.

W związku z powyższym na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 20 kwietnia 2022 roku, znak: (...) została zmieniona w ten sposób, że Sąd przyznał odwołującemu się M. K. (1) prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy od dnia 1 lutego 2022 r., o czym Sąd orzekł w punkcie 1. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2. sentencji wyroku mając na względzie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu określoną w art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Na koszty postępowania, którymi obciążony został organ rentowy – jako strona przegrywająca postępowanie – złożyły się koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika odwołującego się wynoszące 180 zł zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 1800).